

RAPPORTNYTT

UTGITT AV

NUFOC

Nr.

4 1980

NORSK UFO CENTER

Postboks 1155, 5001 Bergen.

Ny svensk UFO-bok.Boris Jungkvist: Besøkare från Kosmos.

Dette er Jungkvist's annen bok om UFO-problemet, (den første: "UFO-en fantastisk virklighet" forelå i 1977).

Den førstnevnte er utkommet i år, og for de interesserte som liker å lese "djerve" UFO-bøker, er Boris Jungkvist, forfatteren som i UFO-sammenheng tør kalle en spade for en spade! Og for B.J; er det ingen tvil om at det fysiske aspekt ved UFO-gåten peker klart mot den utenomjordiske hypotesen - E.T. Og ikke bare det. Forfatteren mener også at det foreligger substansielle bevis for ET-hypotesen, - og anmelderen er langt på vei enig i det!

Bokens 265 sider omfatter 30 kapitler som gir et snitt fra fortidens UFOer frem til våre dagers hendelser. Selvsagt også en god del svenske observasjoner, hvorav mange som er nye for norske lesere.

For dem som har lest Gösta K. Rehn's fire UFO-bøker, vil det synes som om B. J.'s bøker er en fortsettelse av disse. Det er den samme friske stilen hos Boris Jungkvist som hos Rehn, og det er befriende å lese en bok om dette emne som ikke er belemret med en masse innpakning av problemet, men går rett på sak og påviser de nakne fakta som foreligger og angir den retningen UFO-forskningen nå må konsentrere seg om.

I det hele en glimrende UFO-bok av en forfatter som kan sitt metiær!

Boris Jungkvist: "Besøkare från Kosmos". Zindermans Forlag; Göteborg.
Fink.

Annet UFO-materiale:

Synspunkter - Tre UFO-artikler. Om UFOer og kulelyn, rapportmaterialet og UFO-observatører. 60 sider, ill. kr. 14,80

Per Andersen: Tidsloven. En bok om UFO-fenomenenes tidsfordeling. Hvornår på døgnet ser folk UFOer, og hvorfor nettopp på disse tidspunkter? 50 sider, ill. Medlemspris kr. 15,-

Ribera/Farriols: UFOs i Fokus. Sterkt omdiskuterte observasjoner i Spania - utløper av UMMO-saken. 182 sider. Medl.pris: kr. 22,60

Postkort. Motivet er "Det overveldende lys" - et zinkografi utført av grafikeren Sven Aage Voigt. Dobbelte kort i format 107 x 155 mm. Pakke med 5 stk. kort med konvolutter..... Kr. 12,00

Bestilling er lettest ved innbetaling av beløpet pluss kr. 5,- (ekspedisjonsporto) til giro: 9 11 77 25. SUFOI/Postbox 6 / DK - 2820 Gentofte/Danmark. Skriv vennligst på motagerdelen hva som bestilles.

RAPPORTNYTT, Norges eneste offisielle UFO tidsskrift.

Utgitt av Norsk UFO Center, Vestlandet.

Post og bestillingsadresse: Norsk UFO Center, Postboks 1155
5001 Bergen. Postgiro: 3 07 08 10

Utkommer 5 ganger i året. Abonnementspris: Kr. 30.-

Ansvarlig utgiver: Finn W. Kalvik. ☎ 05 - 28 01 26

Redaksjonsmedarbeidere: G. Bertelsen. Kenneth Nilsen. Marit Boge.

Per Ottesen. Red.sekretær: Egon Nielsen. ☎ 05 - 16 09 78

Internt UFO Forum. Medlemsblad for Norsk UFO Center.

Bestilling: Ved å sende inn kr. 80.- (årsgebyr) til NUFOC, Hovedkassen, Boks 291/4801 Arendal, Postgiro: 3 92 82 80, oppnås tilknytning til NUFOC. Dette inkluderer abonnement på Internt UFO Forum, med 6 nummer pr. år.

Redaktør: Terje Hansen. Red.sekretær: Anne Mostad. ☎ 032 - 27 7 78

NUFOC Nord-Norge: Postboks 19 / 9433 Servik. ☎ 082 - 72 3 32

NUFOC MIDT-NORGE (Sentraladministrasjon): Postboks 2119 -
7001 Trondheim. ☎ 075 - 59 9 13

NUFOC Øst-Norge: Postboks 14 / 3133 Duken. ☎ 033 - 83 6 06

NUFOC Sør-Norge: Grensen 4 / 4800 Arendal. ☎ 041 - 22 0 86

NUFOC Vest-Norge: Postboks 1155 / 5001 Bergen. ☎ 05 - 28 01 26

Rapportsentralens ekspedisjon: F.W. Kalvik/ Armauer Hansensvei 11
5030 Landås ☎ 05 - 28 01 26

Global seksjon: Gunnar Bertelsen
☎ 05 - 14 50 77

Fylkesleder Østfold:
Arne Smevik. ☎ 032 - 54 6 60

Trykk: Svein Anthun.
NUFOC - Vest.

Fylkesleder Hordaland:
Gunnar Bertelsen/Davanger,
5310 Hauglandshella.

R A P P O R T N Y T T nr. 4 1980.

I dette nummer skriver vi om :

UFO-avtrykk på Fluholmen.....	side	5
En teleportasjon ?	"	13
Kvartalsrapport fra Finland.....	"	19
Agurknytt	"	20
Gjenfunn av 3. grad, 2. del.....	"	21
UFO-observasjon i Argentina.....	"	27
UFO RAMA-tilbud.....	"	28

NORSK UFO CENTER I RIVENDE UTVIKLING av Admn. leder K. Stenødegård.

Siden ikke alle av Rapportnytts lesere mottar vårt medlemsblad INTERNT UFO FORUM, kan det være på sin plass å bringe en aldri så liten orientering om organisasjonen her i Rapportnytt.

Hva som kanskje særpreger NUFOC mest er en meget effektiv og interessant organisasjonsform, som får hele apparatet til å v i r k e, og hvor alt er lagt til rette for en rask og gunstig utvikling.

Vi startet med å sette opp klare måldefinisjoner - dvs. feste til papiret en klar beskrivelse av hva vi ønsker å OPPNÅ med virksomheten. (En formålsparagraf.)

En enkel grunnlov garanterer den riktige plattform, og sørger for at virksomheten blir holdt innenfor de rammer som tjener hensikten. (Oppfyller formålsparagrafen.)

En logisk organisasjonsplan, samt greie beskrivelser av de aktive medlemmers oppgaver, er også nødvendige hjelpemidler for en meningsfylt innsats.

Dermed er det også i Norge skapt et organisasjonsapparat som best mulig vil kunne bidra til å bringe UFO-saken opp på et akseptabelt nivå, og hvor enhver seriøst interessert kan få optimale muligheter til å gjøre sin innsats ut fra interesser og bakgrunn.

Et annet særtrekk ved NUFOC, en naturlig følge av det som hittil er sagt, er en jevnt stigende utviklingskurve fra år til år - helt fra starten i 1972 og frem til i dag. Hvert eneste år har denne kurven vært påtakelig, men i 1979 begynte den å bli markant brattere.

Medlemstallet ble bortimot fordoblet.

Opprettelsen av en KONGRESS og en KONGRESSKOMITE.

Egen pressetalsmann (overingeniør Hans Kr. Moe.)

Flere fylkesledere, og flere nye feltseksjoner.

Ny Hovedkasse, med utvidede funksjoner.

Hovedkontor for NORDIC UFO GROUPS (NUG) - som er en spesiell samarbeidsorganisasjon for de største nordiske UFO-organisasjonene - på globalt plan.

Samarbeidsavtale med bokimportfirmaet Manu-Mu, samt det svenske Project URD (computeranalyser av UFO-materiale.)

Utgivelse av spesialhefter, samt opprettelsen av UFO-RAMA A/L (et firma som leverer UFO-materiale for offentlig distribusjon).

O S V.

Men det skulle vise seg at stigningen i utviklingskurven i k k e flatet ut igjen i 1980 ! Medlemstallet fortsatte å øke, likeså abonnementstallet for Rapportnytt. Nye feltseksjoner kom til, og kvaliteten på opplæringen av feltforskere har øket betraktelig. En egen stillbildefilm er laget som et ledd i denne opplæringen. Pr. i dag har NUFOC 10 feltseksjoner, og sammen med frittstående feltforskere dekker disse nå store deler av landet når det gjelder feltundersøkelser av rapporterte UFO-hendelser. Flere av feltseksjonene har egen gruppe for utvikling og fremstilling av instrumenter og utstyr.

Nylig ble det etablert en FORSKNINGSSEKSJON i Trondheim, under ledelse av sivilingeniør Erling P. Strand. Denne seksjonen kan komme til å bety noe i retning av en revolusjon når det gjelder mulighetene for en fullstendig vitenskapelig utforskning av hendelser med fysiske spor. Seksjonens ekspertise, dens konsulenter og tilgangen til avansert utstyr, vil gjøre det mulig å foreta fullstendige vitenskapelige analyser av fysisk materiale. (Jmfr. avtrykket på sjøbutaket i Homborsund).

Ny avdelingsledelse for Nord-Norge, og UFO-logi som kurs ved friundervisningen i Oslo (ved Hans Kr. Moe) er også i høy grad nevneverdige begivenheter i 1980.

Som kjent opererer vi for tiden med tre ulike "tilknytningsformer" til NUFOC, dvs. tre forskjellige tilbud til interesserte:

1. Aktivt medlemskap (man betaler årskontingenten på kr. 80.- og fyller ut et skjema, med sikte på å utføre en eller annen oppgave innen organisasjonen).
2. Støttemedlemskap (man betaler kontingenten, og mottar tidskriftet Internt UFO Forum, som utkommer med 6 nr. i året.
3. Abonnement (man abonnerer på Rapportnytt).

Rapportnyttets oppgave er først og fremst å bringe et visst utvalg av UFO-hendelser fra inn- og utland. Det øvrige stoffet - forskningsresultater, teorier, vitenskapsmenns- og offisielle instansers befatning med problemet, organisasjonsstoff osv; - finnes i Internt UFO Forum.

Man kan naturligvis spørre seg om det ikke ville være en fordel med et tidsskrift, hvor begge hovedkategorier av stoff ble bragt, - med andre ord at Rapportnytt og Internt UFO Forum ble slått sammen. Man ville da få et medlemsblad, men ikke noe alternativ ut over det.

Dette er først og fremst et økonomisk spørsmål, og dermed et spørsmål om antall medlemmer. Det er selvfølgelig vanskelig å vite om størsteparten av de som i dag abonnerer på Rapportnytt ville betale prisen for en slik omlegging. Bladet ville komme til å omfatte bortimot 50 sider, og årsgebyret måtte forøyes til ca. kr. 120.- Om noen av leserne har synspunkter på dette er vi takknemlige for å høre fra dere.

Alt tyder på at NUFOC's gunstige utvikling vil fortsette. Det ene trekker gjerne det andre med seg i en snøballeffekt, men det sier seg selv at økonomien her som ellers spiller en fremtredende rolle.

Det ville derfor være ønskelig for alle parter at flere av Rapportnyttets lesere tegnet seg som støttemedlemmer i NUFOC,¹⁾ og dermed bidrog til å styrke organisasjonens muligheter. Ikke minst mulighetene til å gi leserne mer og bedre informasjon om dette emne - hvis aktualitet er stadig økende.

1) Bestillingsadresse for Internt UFO Forum - se side 2.

N O R G E. v/FWK.

UFO-AVTRYKK PÅ TJÆREPAPPTAK

Tidspunkt: Circa Januar måned

Sted : På tjærepapp-belagt tak på sjøbu beliggende på nordsiden av Fluholmen ved Homborsund Fyr mellom Lillesand og Grimstad.

Terreng : Småkupert, lave holmer i havgapet. Litt forblåst terreng med gress og lave einerbusker.

Avtrykket:

Avtrykket bestod hovedsakelig av to halvsirkler som var svidd eller presset ned i pappen. Halvsirklene hadde diameter på henholdsvis 228 og 172 cm, og var 10 m/m brede. De var meget jevne og fine, og i selve avtrykket hadde heten eller strålingen forandret fargen slik at den var hvit i avtrykket, mens den ellers på taket var rød. Langs de to halvsirklene (se tegning og fotos) var der huller i det overflatelaget av fin singel som dannet det ytterste laget av pappen. Her så det ut som om tjæren i pappen hadde kokt og dannet små kratere.

Sentrum på ytterste sirkel var også markert med et tydelig brennemerke (se bildene). Et pussig trekk var at sentrum for den lille sirkelen lå 5 cm. bortenfor senteret for den store. Det var ikke noe svimerke her. - Under det synlige sentermerket derimot, var også noe av malingen gått av kantbordet like under taket. Det tyder ikke på varmestråling, da slik stråling ikke trenger gjennom takpapp og bakbord. Andre typer stråling kan imidlertid trenge dypt ned og forårsake varmeutvikling i et materiale. Avtrykket er i det hele så detaljrikt at det kan sies at vi her har fått et riktig nærbilde av et UFO.

Vi vil sikre oss avtrykket og lime det opp på en finérplate på 1,70 X 2,50 meter, og benytte det ved ytterligere granskninger og evt. utstillinger. Eieren av sjøbua var meget positiv, og vi måtte bare love å legge ny takpapp samtidig som vi tok av den gamle.

Skråningen på taket var 17° og avtrykket viser ellers at det ikke har landet helt flatt, men heller litt i retning nordvest. Om objektet har vært helt nedpå kan muligens vurderes utfra bredde og strålingsfordeling rundt omkring i avtrykket.

Takpappen bestod av store fliser og var derfor noe humplete. Dette sammen med landingsvinkelen kan gi et visst tredimensjonalt mål på de forskjellige data det er mulig å hente fra avtrykket. De fleste ting gjenstår ennå å sjekke. Man kan varme opp en pappbit med henholdsvis en stråleovn og en høyfrekvensovn og se hvordan pappen koker og hvordan boblene blir. Man kan se med stereomikroskop hvordan ringene er dannet, om de er trykket ned, svidd inn eller noe annet, og man kan granske om ringene fortsetter der de for det blotte øye er usynlige. Man må også prøve å se hvor dypt påvirkningen har gått og om den har virket annerledes på bordgangen eller på spikere.

Lignende avtrykk i jord, gress og snø, er blitt rapportert rundt omkring, men dette må vel være noe av det mest eksakte og holdbare avtrykk som noengang er observert. (Hva med avtrykket på Espevær, som ennå tydelig kan betraktes på Åkerkve-sletta?, (red)). De mange detaljer som man har funnet til nå, utelukker fullstendig teorien om en slags islinse. En slik linse måtte hatt en diameter på minst 4-5 meter, og stått i en viss vinkel med hele taket, hatt to ringformede eksakte brennpunkter, og sola måtte stått i zenit i januar. - Hytteeier Fred H. Meyer, opplyste dessuten at det samlet seg lite og ingenting av snø på taket av bua, fordi det som kom blåste rett av.

Fyrvokteren på Homborsund Fyr, Kjell Roar Mæjlender Larsen, så i januar i år klokken 00,30 en ildkule som kom østfra og passerte på sydsiden (utsiden) av fyret. Den var på størrelse med månen å se til og han anslo høyden over havet til 150 meter. Den gikk altså vestover et stykke fra fyret, stoppet - og gikk så østover igjen forbi fyret. Stoppet igjen og satte kursen mot nord på østsiden av fyret og forsvant.

Objektet syntes å være kuleformet og faste konturer kunne ikke sees. Det sendte ut et pulserende rødt og gult lys i mange farger. Denne rapporten sier ikke så mye i seg selv, men sammen med avtrykket på naboholmen har det en viss betydning.

Vi var seks mann på åstedet mandag 21.7.; sammen med en journalist fra Agderposten og hytteeieren. Avtrykket på takpappen er nå limt på en finérplate - som tidligere beskrevet og er i Trondheim for nærmere analyse, og resultatet av denne undersøkelse kommer etter denne som er utarbeidet av:

Arne Pross Thomassen/Sør.

Rapport om de vitenskapelige undersøkelser av avtrykket, foretatt i Trondheim, ved siv.ing. Erling P. Strand.

Avtrykket på sjøbutaket i Homborsund blir undersøkt av forskningsseksjonen i Trondheim. Undersøkelsene er ganske omfattende, og er ennå ikke avsluttet da bladet går i trykken. Når alle undersøkelser er avsluttet, vil det komme en fullstendig rapport som vil ta for seg de tekniske sider. Her vil kun en foreløbig og konsentrert rapport bli tatt med, minst mulig teknisk.

Sporet var deler av to sirkler med radius 114 cm og 86 cm. I sporet var leirskifersteinen grå. Det ser ut som om den røde malingen på steinen var blitt borte. Noen steder var pappen smeltet i sporet. Rundt omkring var det mange små "hull".

Først tok vi grunnstoff-analyser. Hvis "objektet" hadde vært i berøring med taket, ville vi kanskje funnet "rester" i sporet. Først benyttet vi et scanning elektronmikroskop. Med dette fant vi faktisk forskjellig grunnstoffsammensetning i sporet og utenfor. Det var et grunnstoff som "duknet" opp i sporet, og som vi ikke fant utenfor. Det var også vanskelig å bestemme hva for et grunnstoff det var. Dette ledet oss til mikrosonden. Det er et instrument som er mer nøyaktig enn scanningmikroskopet når man skal bestemme grunnstoffer.

Med dette ble det klart at det var Magnesium. Med dette instrument fant vi også litt Magnesium i en referanseprøve; en stein som vi har skrapet av malingen på. Men forskjellen i mengden av Magnesium i og utenfor sporet, er for liten til at vi kan si det er forskjell. Konklusjonen blir da: Det er ingen forskjell i grunnstoffsammensetningen i og utenfor sporet.

En annen forskjell som mikrosonden viste, var at det var mye mindre av et grunnstoff med lavt grunnstoffnummer i sporet, enn utenfor.

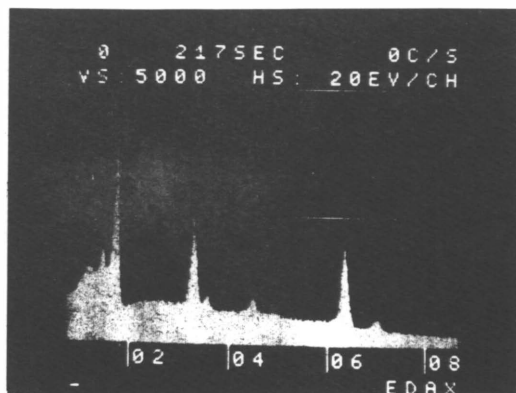
Det kan være Oksygen. Det kan tyde på at Oksygenet i sporet er "brent opp". D.v.s. at det har vært en konsentrert hete-varme, tilstede da sporet ble dannet. Denne konklusjonen kan man trekke uten å gå veien om en mikrosonde, fordi det "ser slik ut". Men måleresultatene ifra mikrosonden støtter opp om denne teorien. Obs!: Kun "støtter opp om", ikke "beviser", fordi vi kan ikke si sikkert om det er Oksygen, som det var mindre av.

Vi har også studert sporet i mikroskop. Vi så på to hull og selve sporet. Hullkanten var ganske skarp og markant. Der fant vi også steiner som var "kuttet rett av". Kanten bar også preg av å ha vært utsatt for varme. I bunnen av hullene var det mange gule "prikker". Overflaten på de grå steinene i sporet så meget slett og jevn ut. Jevnere enn en rød stein utenfor sporet.

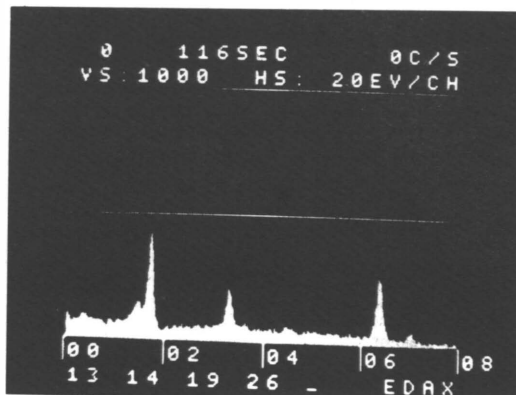
Dette stiller en mengde ubesvarte spørsmål. Bl.a.: Er det varme som har laget sporet og hullene? Hvilken varme skal det til for å brenne av malingen på steinen? Hva skal til for å kutte av en leirskiferstein uten å være i direkte fysisk kontakt? Disse spørsmål, pluss mange andre, skal vi forsøke å finne svar på.....

Grå stein.

Analyseresultater gitt
av Scanningmikroskopet

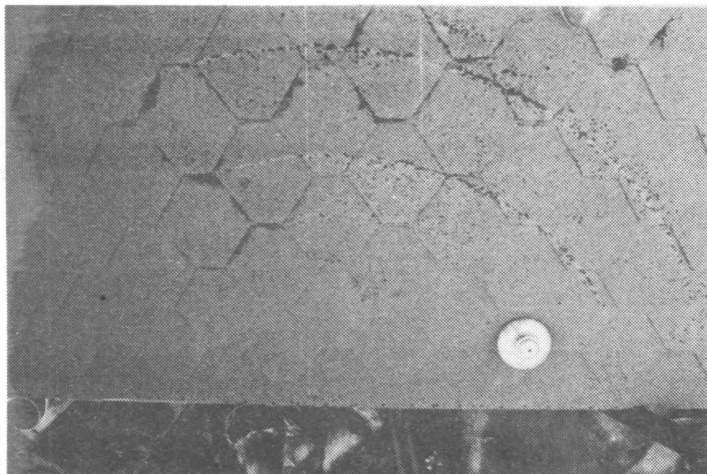

Rød stein.

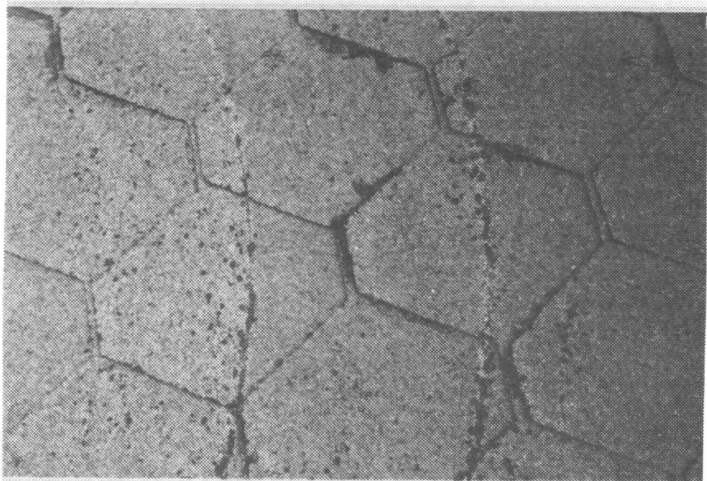
1.

Oversiktsbilde
m/ UFO-modell.

2.

"Koking" også i
stripene.

3.

Nærbilde av
"bobler".

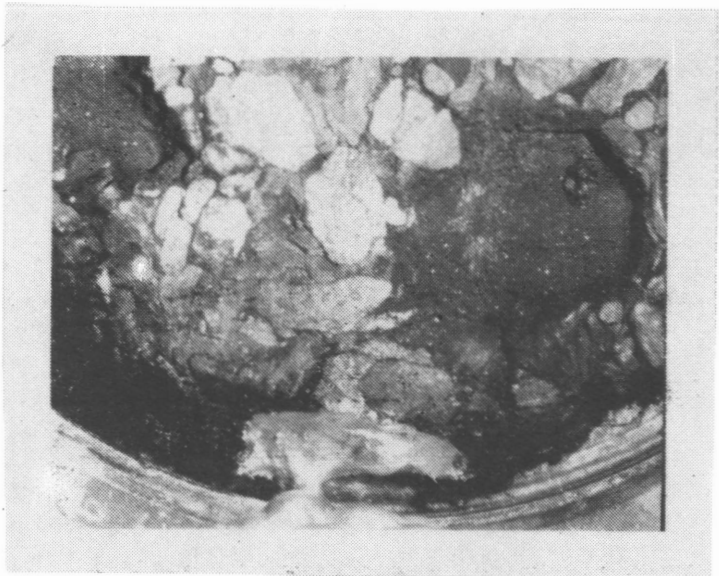
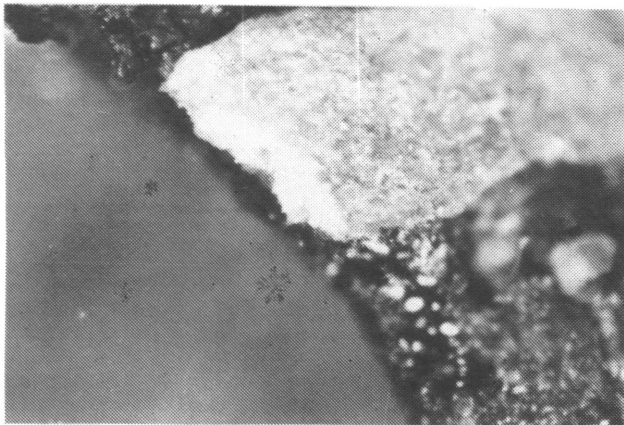

Foto A - B : Prøvestykke som inneholder grå stein, rød stein, hull og bar papp.
Grunnstoffanalyser ble gjort på dette stykke.
8 ggr. forsterrelse.

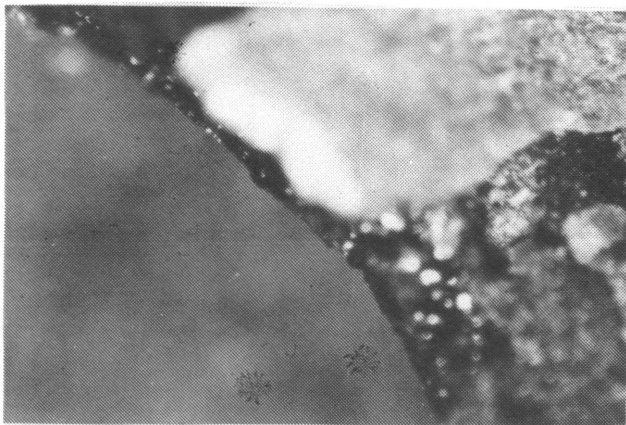
A,:

Kant av krater
fokus 1.

B,:

Kant av krater
fokus 2.

C,:

Kant av krater
fokus 3.

Bildene viser kanten
på et hull med 3 for-
skjellige fokus.
Her sees også en av-
kuttet stein.

- 400
 Hvor Rulle 1 km²
 LANDVIK

Rally-hendelsen - En teleportasjon ? Av Guillermo C. Roncoroni.

Overs: Anton Lidstrøm/SA

Hva som hendte:

Den 17. august 1978 forlot Carlos Acavedo og Hugo Prambs, byen Buenos Aires i en Citroen GS 1220, vogn nr, 102 på den første etappen av Det Sydamerikanske Rally, organisert av Den Argentinske Automobilklubb og "The Interchange Bank". Konkurransen som de deltok i, viste seg å være ytterst anstrengende. Den skulle bli en virkelig utholdenhetsprøve for både mannskap og materiell, idet turen strakte seg over mer enn en måned og omfattet Buenos Aires med Caracas (Venezuela) og retur langs stillehavskysten.

Mannskapet på vogn 102 ble utsatt for mange problemer, særlig på den siste etappen av rallyet, og dette var grunnen til at de ga opp konkurransen. På grunn av Acevedos bestemthet og andre deltakeres hjelp, ble de likevel i stand til å fortsette, etter offisielt å ha gjort kjent at de hadde trukket seg. De ønsket bare å fullføre alle etapper i tevlingen. Etter å ha kommet til byen Bariloche den 16. september; brøt Hugo Prambs av på grunn av personlige problemer, og ble erstattet av Miguel Angel Moya. Den 23. september, tidlig om morgenen, kjørte Acevado og Moya de siste 1000 km. Ca. kl. 2 om ettermiddagen stoppet de ved en bensinstasjon i Viedma (en provins av Rio Negro) hvor de fyllte opp tanken på 50 liter og i tillegg en reservetank på 40 liter. - Etter å ha drukket kaffe og pratet litt med andre deltakere, kjørte de videre kl. 14,30 med kurs for Bahia Blanca etter å ha krysset elven Rio Negro, og passert byen Carmen de Patagones.

Rundt klokken 15,00, etter å ha kjørt gjennom krysset for rute 3 og veien til Cardenal Cagliero, var de i nærheten av Salitral del Algarrobo og Salina de Piedra, ca 30 km. nord for byen Carmen de Patagones. Carlos Acevedo satt ved rattet. Plutselig oppdaget han gjennom bakspeilet et meget sterkt lys. Det syntes å være meget kompakt og hadde gul farge. Først var det bare som en prikk i det fjerne, men det økte i størrelse da det kom nærmere.

Acevedo og Moya hadde en hastighet på ca. 100 km. ved dette tidspunktet. Til tross for dette faktum syntes lyset å nærme seg med meget stor fart, noe som fikk Acevedo til å tro at det var hovedlysene på en av de deltakende bilene i rallyet. (Citroen 2400 eller Mercedes Benz). De bestemte seg for å slakke på farten og holde lengst mulig ut til høyre for å lette passeringen av hva de mente måtte være en av de andre deltakerne.

Lyset dekket nå hele bakspeilet og fortsatte å nærme seg med stor fart. Plutselig ble det indre av Citroen'en fylt av lys.

"Lyset flommet fullstendig over hele interiøret i bilen, og jeg kunne ikke se lenger enn til den fremre delen av vognen. Lyset var meget tett og klart, og det var gulaktig av farge med et anstrøk av fiolett.

Ved dette tidspunktet syntes bilen å være helt ute av kontroll. Jeg kikket gjennom vinduene og så at vi var ca. 2 meter over bakken. Jeg tenkte straks at vi hadde støtt på noe og blitt kastet til værs, og vi forsøkte nå å gjøre oss klar for det øyeblikk da bilen igjen ville treffe veien", sa Acevedo. Men i stedet for å gå ned syntes bilen å fortsette å stige og fremdeles å være ute av kontroll.

"Etter noen få sekunder, fem eller kanskje ti, ble jeg klar over at alt dette var fullstendig unormalt. Jeg forsøkte å se ut av vinduet igjen, men det eneste jeg kunne registrere var dette kompakte lyset. Jeg husker jeg ropte: "Hva er det som står på?" men Moya svarte ikke. Da jeg kikket til venstre var han ikke der, eller kanskje jeg ikke fikk øye på ham. Jeg kunne ikke en gang se dashbordet, bare det tette lyset som liknet en væske, jeg vet ikke hva, men den virket klebrig", fortalte han.

På grunn av lyset følte Miguel Angel Moya det som om han var paralysert, og han fortalte oss: "Min første tanke var også at vi hadde støtt på noe, og jeg var livende redd for at vi skulle tippe over, men da jeg merket meg at bilen syntes å flyte i løse luften og ikke viste tegn på å komme ned, ble jeg enda mer skremt. Dette var unektelig en situasjon som ikke var til å begripe. Jeg kikket på Carlos og så ham sitte der stiv, mens han strakte ut armene og holdt på rattet med øynene stirrende rett frem. Det virket som om han ropte et eller annet, men jeg kunne ikke høre noe. Jeg så alt som gjennom en gul tåke, som på avstand, fra en helt annen plass. Jeg tror at min første reaksjon var å komme meg ut, og jeg forsøkte å åpne døren, men jeg klarte det ikke - den var som limt fast. Jeg merket meg at det ble varmere, men det kunne kanskje komme av at jeg var så skremt. Plutselig ble alt oppslukt av lyset, og jeg kunne ikke se noenting, ikke engang hendene mine, ingenting".

Vitnet mistet da all forestilling om tid. Men så følte de et støt og ble klar over at bilen var nede på veien igjen.

"Jeg kan tenke meg at det hadde gått et minutt eller to - jeg er ikke helt sikker - da jeg merket støtet. Det var svakt, men jeg hadde øyeblikkelig inntrykk av at bilen var nede igjen. På dette tidspunktet syntes det gule lyset å ha mistet noe av sin intensitet, og jeg ble snart i stand til å se dashbordet og panseret på bilen. Jeg kikket ut av vinduet og så da at vi var på fast grunn, men på den motsatte siden av veien, ute på kanten. Lyset forsvant nå fra det indre av vognen, og jeg observerte at ut mot vest var det noe som liknet en kjegle av lys som var iferd med å forsvinne. Denne kjeglen endte ikke i en spiss, men var kuttet av. Den hadde en diameter ved grunnflaten på 4 eller 5 meter, og 2 eller 3 meter ved spissen. Lengden kunne være 6, kanskje 7 meter. Fotstykket lyste opp landskapet rundt om, skjønt jeg kan ikke forklare hva som ble opplyst. Med andre ord, det var umulig å se gjennom lyset. Noen få sekunder senere trakk lyset seg tilbake. Fra bunn til topp gikk det tilværs som en gardin, og det eneste som ble igjen var et gulhvitt lys, ovalt i formen, som fortsatte vestover inntil det forsvant i det fjerne", sa Acevedo.

Det tok noen sekunder for Moya å komme til hektene igjen etter den underlige opplevelsen han hadde hatt. "Plutselig var alt over og vi var nede på veien igjen. Carlos og jeg så på hverandre, men vi var ikke i stand til å si noe. Jeg var helt fortumlet.

Hendene mine skalv og jeg følte et press mot brystet slik at det var vanskelig å puste".

Acevedo og Moya forholdt seg tause i noen sekunder uten å foreta seg noe. Tilslutt gikk Acevedo ut av bilen "for å se om alt var på plass", som han sa. Minuttet etter satt han seg inn i bilen igjen og fortsatte å kjøre nordover langs rute 3.

Etter å ha kjørt i 15 minutter, kom vogn nr. 102 til Pedro Luro i Buenos Aires-provinsen, ca 123 km. nord for Carmen de Patagones. De stanset ved en service-stasjon for å finne ut hvor nærmeste politiavdeling var beliggende, og mens de undersøkte bilens instrumenter, oppdaget de to ting: Avstandsmåleren viste at de hadde tilbakelagt 52 km. fra Viedma til Pedro Luro. Dessuten at de hadde kommet til Pedro Luro kl. 17,10 etter å ha passert gjennom Carmen de Patagones omtrent ved 14.05-tiden. Ved å ha kjørt distansen med en gjennomsnittsfart av 100 km/t, skulle det ikke ha tatt dem mer enn 75 minutter å tilbakelegge strekningen mellom disse to stedene, men i virkeligheten hadde de brukt 2 timer og 20 minutter.

Vitnene hadde oppdaget enda et uforklarlig faktum: Da de bestemte seg for å fylle opp hovedtanken igjen, viste det seg at reserve-tanken var fullstendig tom, til tross for at de hadde fylt på den 40 liter bensin i byen Viedma. Alle disse kjensgjerninger bidro enda mer til vitnenes forvirring. Grepet av en økende frykt, bestemte de seg nå til å informere politiavdelingen i Pedro Luro. De møtte inspektør Daniel Osimi der, og fortalte ham alle detaljer om hendelsen og ba om å få politieskorte til Bahia Blanca.

Inspektør Osimi, som forstod hvordan det var fatt med de to mennene beordret korporal J. Carcia å ledsage dem til Bahia Blanca. De dro fra Pedro Luro et par minutter senere, og ankom til bestemmelses-stedet ca. klokken 20,30 på kvelden.

Vitnene.

Carlos Acevedo er 38 år gammel. Foreldrene hans er fra Chile, men han er født i Argentina. Han har oppholdt seg i Chile siden 1960. I hovedstaden: Santiago, er han eier av to elegante skomagasiner, beliggende i den mest fasjonable del av byen. Han har to barn fra et tidligere ekteskap, og et 5 år gammelt barn med sin nåværende kone, Cecilia. -Acevedo er meget velstående (at han betalte 20.000 dollars for å delta i rallyet, beviser dette). Han er utadventt og lett å omgås med.

Miguel Angel Moya er 28 år. Han er født og oppfostret i Santiago, Chile. Han er mekaniker (en av de beste iflg. Acevedo). Han er en sky og stillferdig type. Han synes å være berørt av hendelsen han var delaktig i. Begge vitner gir et meget godt inntrykk. Deres respektive fremstillinger av tildragelsen er overensstemmende. De motsa ikke hverandre og svarte på alle spørsmål uten å nøle. Det er ingen grunn til å tvile på deres vitneutsagn.

Andre vitneutsagn.

Inspektør Daniel Osimi: Han slo fast at vitnene hadde fullstendig kontroll over seg selv mens de oppholdt seg i Pedro Lueros politiavdeling, skjønt de fremdeles viste tegn på nervøsitet på grunn av hendelsen. Osimi bekreftet at det ikke hadde vært noen lekkasje i reservetanken. At 40 liter brensel var forsvunnet, finnes det ingen forklaring på.

Corporal J. Garcia: Han merket seg at vitnene var meget nervøse. Under kjøreturen til Pedro Luro hadde de praktisk talt ikke vekslet et ord med hverandre. Ved et tilfelle ble Acevedo synlig oppskremt da en bil bak dem satte på langlysene.

Hector Forchesatto (assistent på service-stasjonen): Han var den første som hadde kontakt med vitnene like etter hendelsen. Han la også merke til hvor nervøse de var, spesielt Moya. Han husket å ha hørt dem diskutere miletallet og at bensinen på reservetanken var forsvunnet. Etter hans mening syntes vitnene å være alvorlig bekymret, og den rastløshet og forvirring de viste, kunne umulig være annet enn ekte. Forøvrig kunne Forchesatto forsikre oss om at mellom klokken 16,30 og 16,45 hadde naboeier i byen Ascasubi observert et sterkt gulaktig lys som beveget seg hurtig i vestlig retning.

Kommentarer.

I likhet med andre UFO-saker, må vi basere vår undersøkelse på øyevitnenes rapporter. Det finnes ingen fysiske merker eller andre bevis som kan bekrefte våre konklusjoner. Derfor vil hendelsens troverdighet utelukkende være avhengig av den tillit en kan ha til vitnene. Alle som har intervjuet Acevedo og Moya, mener at disse vitnene fortjener en slik tillit. De har vært villige til, åpent og betingelsesløst, å underkaste seg forhør uten innvendinger. Deres utsagn har vært sammenfallende og presise uten uoverensstemmelser, og jeg mener at det er god grunn til å ha tiltro til hva de sier.

Hendelsens karakter, det åpenbart besynderlige ved den, fortjener en detaljert analyse.

Tidsfaktoren: De som har etterforsket hendelsen til nå, har oversett et forhold som, etter min mening, fortjener å vies større oppmerksomhet, nemlig tidsfaktoren. Acevedo og Moya forlater Carmen de Patagones ca. klokken 14,50. Femten minutter senere, etter å ha tilbakelagt 25-30 km; får de øye på det gulaktige lyset for første gang. - Den omtalte hendelsen skal således ha funnet sted mellom klokken 15,00 og 15,05 om ettermiddagen. Etterpå befinner de seg på den motsatte side av veien, på rute 3, og etter et par minutter fortsetter de turen til Bahia Blanca.

Cirka klokken 17,10 ankom de til Pedro Luro (dette stadfestes av betjeningen på service-stasjonen) hvilket betyr at de har tilbakelagt strekningen mellom Carmen de Patagones/Pedro Luro på ca. to timer og tyve minutter. Hvis en antar at de har kjørt denne strekningen uten noe hinder, og at de har kjørt med en gjennomsnittsfart av 100 km/t, ville turen i høyden ha tatt dem 75-80 minutter.

Det blir da igjen ca. 60 minutter som de ikke kan gjøre rede for. Men la oss gå tilbake til vitnenes forklaring igjen. Fra de forlot Carmen de Patagones og til det øyeblikk bilen forlater veikanalen og de tar rute 3 igjen, og til deres ankomst i Pedro Luro, bruker de nye 15 minutter. Alt i alt blir det ca. 30 minutter, og det blir da igjen ca. 110 minutter, noe mindre enn to timer som de ikke kan gi noen forklaring på !

Etter øyenvitnenes mening hadde de observert fenomenet i bare ett eller to minutter, skjønt de nevnte også at de hadde mistet alt begrep om tid og sted da det gulaktige lyset innhyllet bilens indre. De er ikke engang helt sikre på om de i det hele tatt var inne i bilen. Det gulaktige/violette lys var det eneste som øyevitnene kunne se. De kunne heller ikke se hverandre.

Det bør nevnes at en av de andre deltakerne i rallyet så vogn nr. 102 stoppe langs ruten, og ingen passerte dem mellom byene Carmen de Patagones og Pedro Luro, og ut fra dette kan vi se bort fra at de 110 minuttene de ikke kan gjøre rede for, kan være forårsaket av normale problemer, eller i det minste ett som kan forklares. Etter dette synes det som tidsfaktoren er en følge av den hendelsen som fenomenet var årsaken til.

Det er også verdt å nevne likheten mellom denne hendelsen og tildragelsen den 16. juli 1972, hvor fruene Brunelli og Prochietto kom inn i bildet mens de kjørte fra Arroyito til Cordoba. Etter hva øyevitnene forteller, syntes bilen å sveve i luften på et visst tidspunkt mens de var underveis. Merkelig nok kunne de ikke huske å ha tilbakelagt en viss strekning av veien på 80 km; og reisen ble redusert med nesten 40 minutter. Vitnene hadde også observert et besynderlig lysfenomen ca. 50 meter fra vognen.

Sytti km. tapt. Sammen med tidstapet avslører Acevedo/Moya-tildragelsen et annet interessant faktum, nemlig at avstandsmåleren registrerte 71 km. mindre enn avstanden mellom de to byene. Vitnene oppdaget faktum da de kontrollerte avstandsmåleren ved ankomsten til Pedro Luro. Det er også viktig at denne mangelen på registrering ikke skyldes en feil på bilens instrumenter.

Derfor mener vi at Acevedo og Moya ikke tilbakela denne distanse på vanlig måte. Sammen med tidstapet er tapet av 71 km. et foruroligende og samtidig uforklarlig faktum.

Virkninger på bilen og øyevitnene.

Det synes som om bilen ikke led noen overlast på grunn av denne hendelsen. Lakken var uskadd, og selve vognen og understellet syntes ikke å ha blitt utsatt for noen slags elektromagnetisme, og ingen utstråling ble oppdaget. Det elektriske systemet var også i god stand. Øyevitnene er ikke sikre på om motoren stoppet i det øyeblikk hendelsen inntraff, skjønt Acevedo tror han måtte starte bilen på nytt etter at de hadde stoppet.

De følte også frykt og desorientering under observasjonen. Moya husker at han følte "en kvelende hete" da lyset fyllte hele det indre av bilen, samt et sterkt trykk på brystkassen, slik at han nesten ikke kunne puste.

Han ble også utsatt for en ukontrollerbar skjelving på hendene. Dette fortsatte i mer enn 24 timer. Acevedo merket at etter hendelsen følte benene hans som halvt lammet, og han kjente en kriblende fornemmelse i ryggen. Begge vitnene fortalte at de hadde meget vanskelig for å sove den følgende natt, og at de ved flere anledninger våknet og følte frykt.

Konklusjoner.

Som nevnt tidligere må konklusjonene av denne undersøkelsen og analyseringen av den utvilsomt måtte baseres på den tillit som øyevitnene fortjener, fordi alle matrielle bevis mangler. Øyevitnene fortjener vår tillit fordi det er andre vitneprov som understøtter Acevedos og Moyas rapporter. Ikke desto mindre er, etter min mening, utforskningen av denne saken ikke avsluttet enda. Jeg tror at det ville være av største viktighet å avhøre øyevitnene under hypnotisk trance. Resultatene ved utnyttning av denne teknikk i andre saker med hensyn til tidstap eller bevisløshet, har vært overraskende, og jeg mener at i dette spesielle tilfelle, ville enhver som forsøkte anvendelsen av hypnose på Moya og Acevedo, ikke bli skuffet.

Fra leser til leserne !

Liv Hafskjoldrud / Norum / 1990 Serum.; etterlyser lesere som har eldre numre av Rapportnytt. Hun vil gjerne kjøpe hele årganger eller enkeltnumre fra før 1979.

Så har dere blader som likevel vil bli kastet, så skriv til ovennevnte og anfør hva dere har, og hva det vil koste.

Suomen Ufotutkijat ry.

THE UFO RESEARCH OF FINLAND

Kvartals-rapport nr. 2/80

Det har gått vel et år siden vi sist publiserte en kvartals-rapport. Men nå har vi nytt å fortelle. Vår formann, Ilkka Serra, deltok på 1980 MUFON Symposiet den 7. juni i Houston, Texas, som representant for alle de skandinaviske UFO-organisasjonene og foreleste om skandinavisk UFO-forskning. Og i våres oppklarte vi en gammel hendelse vedrørende 14 eller 15 objekter, samt en ny kidnappings-sak.

Når det gjelder observasjonstidens lengde og objektenes antall og utstråling, fant den mest betydningsfulle UFO-hendelse i Finland sted ved Pahkakoski hydro-elektriske kraftverk i nordre Finland den 19. mars 1979, mellom midnatt og klokken 0545. Der var minst 2 vitner.

Rundt midnatt ble det først sett en rødlysende ball som landet bak en skog i nærheten. Et lignende objekt ble sett samme sted kl. 0135 og kl. 0145. Klokken 0255 ble det sett 2 objekter samtidig, og umiddelbart etter ble i alt 14 eller 15 objekter sett svevende over en myr bak skogen. De var tallerken-formete, og diameteren anslått til 30 meter på hver av dem. Ett av objektene rettet en skarp lysstråle nedover. Ingen lyd hørtes. De svevet rundt til kl. 0545 før de forsvant. (Klassifisert som UFOS).

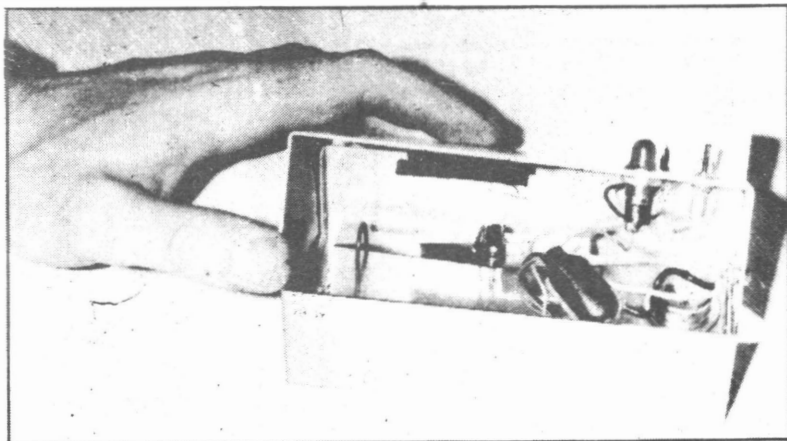
Aino Ivanoff, 52 år, opplevde en 2 timers kidnapping den 2. april 1980. Mesteparten av detaljene kom frem under hypnose. Hun bilte på en landevei nær Pudasjärvi i Nord-Finland ved midnattstid og kjørte over en bro kl. 0115. Rett etter passeringen av broen kjørte hun inn i en merkelig tåke, og billysene ble plutselig rettet oppover. Hun bråbremsset, og så et aluminiumfarget, kuppelformet objekt med ovale vindusåpninger.

På en eller annen måte ble hun ført inn i objektet og undersøkt på et metallbord av 3 sortkledde menn. Bordet var det eneste møbel i rommet.

Det var fremdeles tåke da hun kom ut igjen, og mesteparten av hjemveien måtte hun kjøre i denne tåken. Hun registrerte at det måtte ha gått 2 timer. Etter denne opplevelsen var hun umåtelig trett en uke etterpå. Hun fant 5 små tegn på sin høyre skulder. Hun fikk også et budskap som støttet fred og var imot krig. Hun fikk også vite at sortkledde menn ikke er i stand til å få barn. (Forskningsarbeidet ikke fullført).

Detektorer bestilt fra Danmark:

Avsløres UFO-gåten?

Slik ser UFO-detektoren ut. Enkel, med ei kompassnål som viktigste komponent. «UFO-Norge» mener imidlertid denne kan påvise uidentifiserte flygende objekter. (Foto: Truls Horvei).

Av PER KRISTIAN ORSET

UFO-Norge intensiverer nå jakten på UFO-enes hemmelighet. Ti UDO-detektorer er allerede bestilt fra Danmark. Detektorer riksorganisasjonen har hatt i virksomhet, har sått ut når det har vært UFO-er i nærheten, påstås Eldbjørn Fjeldberg i organisasjonen av UFO-interesserte.

UFO-Norge tror det er en sammenheng mellom uidentifiserte flygende objekter og kraftige magnetiske felter. Flere som har sett UFO-er, har fortalt om ting de mener kan tyde på det. Blant annet har biler og klokker stanset, og lys har slukket under slike observasjoner.

— Med UFO-detektoren mener vi å kunne undersøke om denne sammenhengen finnes. Samtidig håper vi at vi ved en organisert plassering av detektorer kan følge UFO-enes ferd, sier Fjeldberg.

Gjenstanden UFO-Norge nå setter sin lit til, er ikke større enn en dryg pakke med fyrstikker. Den er bygget opp rundt prinsippet om at ei kompassnål beveger seg ved et

magnetfeltets nærvær. Vanligvis står den altså i nord-syd retning. Men når den blir utsatt for sterke magnetiske felter utenom denne retningen, berører nåla et par kontakter. — Disse slutter en strømkrets. Og dermed settes hele apparatet i gang.

En summende lyd sørger for at personer i nærheten blir klar over at noe er i gjerde.

— Prinsippet er enkelt. Hadde det bare vært like enkelt hvorfor den reagerer så uregelmessig, sier Eldbjørn Fjeldberg, — for det ser ut til at alle de krefter man skulle anta kunne sette detektoren i gang, ikke gjør det.

UFO-organisasjonen sjekker at ikke utslagene dreier seg om økt jordmagnetisme som et resultat av økt solaktivitet. Heller ikke tordenværet kan beskyldes for utslagene. Når lynt netter flirer himmelen, står nemlig nåla i ro.

Observasjonsassistent Tore Grønningssæter ved Solobservatoriet på Harestua kan heller ikke gi noen forklaring på detektorens utslag.

— Økt solaktivitet påvirker magnetfeltene i så liten grad at det skulle ha lite å si, sier han. Men han legger til at ved det

gamle Oslo-observatoriet drev man måling av magnetiske felter i hundre år, uten å finne slike utslag som UFO-detektoren har gjort.

— Jeg har sett detektoren, og den virker jo noe enkel. Men dermed kan jeg ikke si hva som påvirker den, sier Grønningssæter.

Han understreker at stort sett blir alle mystiske himmelfenomena oppklart. Spesielt har folk fra byene, som ikke er vant til å studere himmelen, lett for å se en UFO i Venus, sier han.

I loggboka for detektorens utslag finnes det to nedtegninger som er fastlåst samme tid som UFO-observasjoner er gjort de aktuelle UFO-rapportene er kommet UFO-Norge i hende senere, og styrker dermed deres teori.

— Faktum er at noe uidentifisert stadig observeres i vår atmosfære. Før vi kartlagt observasjonene, kan vi være nærmere løsningen på «vår tids største gåte» enn noengang, sier Fjeldberg.

Nå venter hun spent sammen med resten av rådet i UFO-Norge på resultatet av detektor-innkjøpene.

FORSINKET AGURKNYTT.

Denne artikkelen — som vi bringer in extenso — fant vi i Dagbladet, Oslo, for 13. august i år.

G J E N F U N N A V 3. G R A D. av Leonard H. Stringfield.

Overs: Dag Ove Johansen/Nord.

2. Del.

Utdrag I: UFO ned i Mexico, nær Laredo, Texas.

Ifølge uklare kilder, styrtet et UFO med besetning ned (fra 1 - 16 besetningsmedlemmer) i et ørkenområde i det sørvestlige USA, eller Mexico, og ble gjenfunnet av US-militære myndigheter. Men rapportene kom aldri lenger enn til ryktestadiet fordi 1948 var det året da Frank Scullys bok slapp løs en bleff overfor publikum om et UFO-havari ved Aztec, New Mexico (her må forfatteren ha glemt at han i 1. del oppga 1950 som utgivelsesår for Scullys bok. Overs.anm.)

I slutten av 1977 kom det nye bekreftelser på at det hadde skjedd et havari i 1948 fra en velinformert kilde av militær art. Informasjonen hans var imidlertid i knappest laget. Han hadde hørt av andre "inside" militærkilder at en metall-tallerken hadde havarert et eller annet sted i et øde område. De eneste detaljene han kom med var at fartøyet hadde blitt utsatt for store skader ved havariet og blitt gjenfunnet av militære enheter.

Noen uker senere i 1977 fikk jeg helt tilfeldig vite mer om den havarerte tallerkenen i 1948. Dette kom fra forskeren Todd Zechel som jeg har kjent siden 1975 da han ble forskningsleder ved Ground Sauer Watch. Som tidligere ansatt i National Security Agency, erklærte han at en Air-Force tekniker hadde fortalt ham at onkelen hans, den gang politisjef ved Carswell AF-base (jfr. art. i Rapportnytt! Overs.anm.) i nærheten av Ft. Worth, Texas, hadde deltatt i letingen og gjenfunnet av det havarerte UFOet som ble beskrevet som en metall-tallerken, ca. 30 meter i diameter.

Havariet skjedde omkring 50 km. inne på meksikansk område målt fra Laredo, Texas, og ble funnet av US-soldater etter at det var blitt oppfanget på radar. Politisjefen, nå pensjonert oberst, fikk i oppdrag å sperre av havariområdet. Den pensjonerte obersten, nå bosatt i Florida, ble oppsporet av Zechel. Av andre opplysninger som obersten satt inne med var at det ombord i fartøyet ble funnet et død fremmedartett vesen, ca. 150 cm. høyt, uten hårvekst på hodet og hender uten tommelfinger.

Zechel fikk gjennom sin kilde vite at soldatene som var med på oppdraget fikk beskjed om at hvis de sa et ord om det som var funnet, ville de "ligge tynnt an".

Zechel fortsatte etterforskningen og satte sammen flere biter i bildet gjennom opplysninger fra andre øyenvitner til 1948.-havariet. Zechel forteller følgende: "Jeg oppsørte enda en AF-oberst, nå pensjonert i Harrisburg, Pennsylvania. Han hadde sett UFOet i luften. Han fløy selv en F-94 jager fra Dias AFB i Texas og var over Albuquerque, New Mexico, da det ble rapportert et UFO på Vestkysten på vei i retning Washington. Radar'ne fastslo hastigheten til å være omkring 3200 km/t.

"Det gjorde en 90-graders kurve og fløy østover over Texas". Obersten, dengang pilot med kapteins grad, så det da det passerte. Plutselig forsvant det fra radarskjermene. Ved Dias-basen plottet radaroperatørene kursen og fastslo at det antagelig hadde krasjet ca. 50 km. inn på meksikansk område, målt fra Laredo, Texas. Da kapteinen returnerte basen, gikk han og en annen pilot inn i et lite fly og tok av for å lete etter UFOet. Da de landet i ørkenen ved havaristedet, var det flere US-soldater omkring på området.

"Fartøyet var tildekket, og de to pilotene fikk ikke tillatelse til å se det. De ble så kalt tilbake til Washington DC, og ble bedt om å sverge om å holde alt det de hadde sett, hemmelig".

Zechel fant også frem til en etterretningsoffiser i den amerikanske marinen som var i Mexiko City på den tiden havariet skjedde. Han ble i all hast ført til havariområdet, men rakk akkurat frem tidsnok til å se fartøyet bli lastet over på militære kjøretøyer.

Kommentarer:

Todd Zechel fortalte i telefon til meg den 15. mai -78 at tilleggsopplysninger i forbindelse med 1948-affæren ville bli offentliggjort i hans bok: "Under Intelligent Control" (utg. 1978) Zechel fortalte også at han hadde en underskrevet beedigelse fra den pensjonerte obersten som var med på å sperre av havariområdet.

UTDRAG II: Utbrent fartøy med små døde vesener gjenfunnet.

Nittenhundreogtoogfemti, som var et stort år når det gjelder UFO - rapporter, kan også vise til en funn-historie:

Min kilde er en pålitelig person i teknisk stilling ved en stor General Electric-fabrik. Hans bror, som ønsker å være anonym, var i tjeneste som radarekspert ved Edwards AFB, California i 1952, da han så et UFO dale i stor hastighet på radarskjermen.

Da det ble bekreftet at UFOet hadde havarert, sa kapteinen som var i tjeneste følgende til ham: "Du så ingenting".

Kort tid etter fikk denne radareksperten vite at et uidentifisert fartøy hadde krasjet i et ørkenområde i nærheten. Fartøyet var over 15 meter i diameter med en rekke vinduer rundt "ekvator". Metalloverflaten var svartbrent. Han hørte også at fartøyet var bemannet med døde humanoider, omtrent 150 cm. høye.

I tillegg husker radar-mannen at han hadde hørt rykter om at det ødelagte fartøyet imidlertid ble holdt i en hangar på Edwards-basen før det ble fraktet over til Wright Patterson-basen (WP-basen).

Kommentarer:

Jeg spurte min kilde om jeg kunne diskutere hendelsen med broren, men da han kontaktet ham i telefon, ble han minnet om at hendelsen var klassifisert som hemmelig, og at broren ikke kunne gi flere detaljer.

I mulig tilknytning til 1952-hendelsen snakket jeg med to kilder som hadde vært vitne til et stort militært kjøretøy med noe mistenkelig last under presenningen med WP-basen som mål. En av dem som så dette var kvartermesteren ved Godman Field, Kentucky; den tunge vognen gjorde en kort stopp der midt på natten. Det gikk rykter på basen om at et havarert UFO lå under presenningen. Andre vitner som hadde observert den merkelige transporten til WP-basen i 1952, var en mann og hans kone, dengang bosatt i Circle - ville, Ohio. I 1952, hevdet de i telefonen, kom de kjørende i nærheten av basen da trafikken ble stanset. En stor MP-styrke eskorterte transportvognen med den underlige lasten.

UTDRAG III: Likene av små ufonauter påstått sett på en lastevogn på vei inn til Wright-Patterson Air Force Base.

Tilleggs-vitneutsagn i forbindelse med UFO-havariet i 1952, kommer fra en udiskutabel kilde: John Schuessler, representant for MUFON og ingeniør for McDonnell Douglas ved NASA. Hans opplysninger kommer fra hans far og stemor som like udiskutabelt fikk sine opplysninger i 1968 fra en udiskutabel førstehåndskilde: sine egne naboer i en liten by i Pennsylvania.

Ifølge John Schuessler var hans foreldres nære venn tidligere en sivilvakt ved en resepsjon for indre sikkerhet ved W-P AFB. En eller annen gang i 1952, mens han var i tjeneste var han øyenvitne til at en traktor med tilhenger fraktet et fartøy som var godt tildekket med presenning, inn til et velbevoktet område av basen.

Vakten fortalte også Schuessler-familien at han ved resepsjons-inngangen hadde sett de døde kroppene fra UFOet som hadde havarert et eller annet sted i den sørvestlige delen av USA. Vakten beskrev kroppene som var lagt i sprinkelkasser, som "små folk" eller humanoider. Det er ikke kjent om likene ankom samtidig med fartøyet på lastevognen eller ved et senere tidspunkt. Han gjorde imidlertid én ting klart for Schuessler-familien: "Alt som ble fraktet inn, måtte passere meg".

Kommentarer:

Dette korte vitneutsagnet fra sikkerhetsvakten ved WP-basen, og det fra radareksperten ved Edwards-basen (jfr. Utdrag II) tyder på at den offisielle dekk-aksjonen når det gjelder vitale UFO-data, er så omfattende at noe av det som dreier seg om fartøyer og besetning er satt inn i et spesielt dokumentsystem, og er holdt utenfor det som ble oppnådd i Project Bluebook, og kanskje er det uten klassifisering slik at selve loven om frigivelse av informasjon ikke kan nå dem.

Muligens er området som sikkerhetsvakten var i tjeneste på i tiden fra slutten av 1940 til midt i 50-årene det samme som det blir referert til i senator Barry Goldwaters brev til meg datert 3.12.74 der han sier: "Jeg gjorde et forsøk på å komme meg inn på det rommet på WP-basen som informasjonene er lagret, men jeg fikk avslag.."

UTDRAG IV: Symboler på kontrollpanel påstått sett inne i et UFO.

Flere bestyrkende beviser på at et UFO har havarert i 1952 og/eller tidligere, kommer fra Richard Hall, MUFON's internasjonale koordinator og redaktør av MUFON UFO-journal.

Da Hall var ass.dir. i NICAP, fikk han kjennskap til all kommunikasjon gruppen mottok. Gjennom telefon fikk han i 1957 gjennom presidenten i et stålselskap, Coral Cables, Florida, kjennskap til en viss Bill Nash, tidligere Pan-Am-pilot som også arbeidet i selskapet Coral Cables. Bill Nash var velkjent av tidligere UFO-forskning fordi han og hans co-pilot Bill Fortenberry så åtte runde og lysende røde UFOer manøvrere under flyet deres den 15. juli 1952.

Nash røpet i telefon til NICAP at han hadde intervjuet en ung kvinne som hadde arbeidet i kommunikasjonsavdelingen ved den militære etterretningen ved en base i Arizona. Dette var i 1952. Hun fortalte at i løpet av en to-ukers periode var basen hennes i høyeste alarmberedskap p.g.a. mulige angrep fra UFOer. - Et UFO hadde landet eller var blitt tvunget ned og sendt WP-basen for analyse. Hun tilføyde at UFOets indre kontrollpanel hadde merker eller symboler. Hun så også et fotografi av objektet, men kunne ikke gi opplysninger om detaljene på objektet.

Mer om Bill Nash: I mars, 1965-utgaven av Saucer News (månedstidskrift utgitt av James W. Mosley i Fort Lee, New Jersey) stod en reportasje om Nash og Fortenberrys opplevelser under avhøret av flyvåpenets etterretningsfolk i forbindelse med UFO-observasjonen. Artikkelen het: "Betekning ang. mystiske små menn" og var skrevet av Keith Roberts. Her blir Nash sitert på følgende måte:

"Før intervjuet hadde Fortenberry og jeg bestemt oss for å spørre etterretningsfolkene om det var noe i ryktene om at AF hadde en eller flere tallerkener ved WP-basen. Bill husket å spørre, og en av etterforskerne svarte: 'Ja, det er sant!' Senere da vi alle var samlet i samme rom, stilte jeg det samme spørsmålet. Alle etterforskerne åpnet samtidig munnen for å svare, men ble bryskt avbrutt av major Sharp som kjøpt svarte: 'NEI'! Det så ut som om han ba de andre om å holde kjeft..."

Et annet sitat fra SAUCER NEWS-artikkelen:

"Nash sa at den anonyme informasjonskilden fortalte ham at magasinet LIFE var blitt oppsøkt av etterretningstjenesten angående påstanden om at regjeringen hadde havarerte tallerkener...."

Kommentarer: For det første: Hvis det er nødvendig å fastslå at Bill Nash var en Pan-Am-pilot som sammen med co-pilot Fortenberry hadde en betydningsfull observasjon av UFO i 1952, vil evt. forskere kunne finne en fullstendig rapport om møtet i et nummer av magasinet TRUE fra 1953. Som redaktør av ORBIT i 1950-årene hadde jeg brevkontakt med Bill Nash, så jeg kan underskrive at han ikke er noen fantast.

I en telefonkommentar til NICAP i 1957, fortalte Nash at Pan-Am hadde gitt ham ordre om å holde selskapet borte fra offentlighetens lys. I referanse til kvinnens påstand om symboler eller tegn på UFOets kontrollpanel, hørte jeg fra en annen pålitelig kilde i 1978 at han hadde sett fotografier av slike merker og tegn ved WP-basen.

UTDRAG V: Radarspesialist påstår å ha sett film om UFO med død besetning.

Herr T. som innehar en høyere teknisk stilling i det sivile liv i dag, var 20 år gammel våren 1953 og radarspesialist ved den hemmelige sikkerhetsklareringen. Mens han var stasjonert ved Ft. Monmouth, New Jersey i 1953, ble han og en utvalgt gruppe radarspesialister sammenkalt for å se en spesiell film i basens egen kinosal.

Uten noen som helst orientering ble 16 mm-apparatet satt igang og filmen begynte å rulle på lerretet og viste først en masse flimring og flekker som på vanlige kampfilmer. Plutselig, uten noen som helst fortekster eller tittel eller musikk, fikk de se et ørkenområde dominert av et sølvfarget og tallrøkenformet objekt delvis under sand og med en kuppelformet seksjon oppe på toppen. Nederst var en åpen luke eller dør.

Neste scene viste etter det herr T. husker, 10-15 personer fra militærpersonellet, alle kledd i arbeidsdrakter uten identitetsmerker, stående rundt det som syntes å være det kampudyktige fartøyet. Ved å sammenligne høyden deres med UFOet, anslo herr T. det til å være omtrent 5-6 meter i diameter, og den åpne luken til å være ca. 80 cm. bred og 100 cm. høy. Hittil hadde herr T. ingen anelse om hensikten med å vise denne filmen. Jeg spurte hva militærmannskapet gjorde. "De bare å så på objektet", svarte han.

Så viste filmen noe som tydet på å være tatt fra innsiden av UFOet. Et kontrollpanel med noen få enkle hendler ble vist, og han husket han reagerte på pastellfargene og plutselige glimt av hvitt lys - et tegn på dårlig filming.

På nytt skiftet filmen scene. Nå viste den to bord, antagelig inne i et telt - med - til hans store forbauselse, døde kroppar på. To lå på det ene bordet, én på det andre.

Herr T. så at kroppene var små av vekst sammenlignet med menneskelige mål, og det mest bemerkelsesverdige var hodene, alle så like ut, og alle var store i forhold til resten av kroppen. De hadde mongoloide trekk - tenkte han - med små neser, munner og lukkede øyne. Han husket ikke å ha sett ører eller hår. Huden - fortalte han - var læraktig og askegrå. Alle hadde tettsittende drakter i pastellfarger. Etter dette var filmen slutt. Mens alle andre filmer sluttet med "SIGNALKOMPANIET" eller navnet på andre kilder, sluttet denne bare "helt brått", sa herr T. - Da lysene ble slått på igjen, sa kom. offiser at de skulle "tenke på filmen", og tilføyde bestemt: "Fortell ikke dette til noen".

Herr T. sa i god tro at han ikke en gang fortalte konen sin om filmen. Til herr T's overraskelse sa en av etterretningsoffiserene to uker etterpå følgende til ham: "Glem hele filmen, det var bare en bløff".

Kort tid etter filmfremvisningen hørte han av to top-secret - offiserer på basen at et UFO hadde havarert i New Mexico og blitt gjenfunnet med besetningen ombord. Dette var i 1952, sa herr T. Min informasjonskilde kommenterte det hele slik: "Den fem minutter lange filmen var visselig ingen Walt Disney-produksjon. Den var antagelig skutt av en uerfaren kameramann fordi den var full av skrammer og hadde dårlige farger og tekstur".

Herr T. hevdet da han ble spurt om interessen for UFOer, at han hverken den gang eller nå, var interessert, men han hadde alltid vært nysjerrig når det gjalt hensikten med filmen i relasjon til hans arbeid som radarspesialist. Mange år senere møtte han en gammel bekjent fra forsvaret som også var radarspesialist. Til herr T's store forbauselse fortalte vedkommende at han hadde sett den samme filmen på en annen base under lignende hysj-hysj omstendigheter.

Kommentarer:

Tar man i betraktning troverdigheten til min kilde, tror jeg at han så filmen og beskriver saken så godt han kan i forhold til det han husker av det hele. Når det gjelder selve hovedsaken, tror jeg at det havarerte fartøyet og de døde kroppene var bona fide. Det ville ha vært vanskelig selv for et stort Hollywood-studio, å ha laget slike falske døde kroppar slik at de så ekte ut bare for et slikt filmsurrogat. Og for hvilken morbid hensikt?

Forts. neste nr.

AGURKNYTT: fra side 20.

Om det er UFO-Norge som setter spørsmålstegn ved at UFO-gåten nå kanskje står foran sin løsning, eller det er journalist Orset som tror dette, går ikke klart frem av artikkelen. Men til almen opplysning for interesserte - har disse UFO-varslene vært i bruk fra 60-årene og frem til i dag, uten noe særlig resultat.

Noen løsning på UFO-gåten får vi vel ikke før den, eller de intelligenser som står bak UFOene, finner tiden inne til en nærmere presentasjon for oss jordboere. Så disse 10 UFO-varslene til UFO-Norge, plassert rundt om på Østlandet, vil nok ikke bringe oss nærmere sakens kjerne, da rekkevidden ut eller opp i himmelrommet er max 1 km.

Det må nok mere avansert utstyr til, skal man komme noen vei. Og foreløbig må denne type UFO-detektorer nærmest betegnes som et lite stykke teknisk leketøy.

Red.

UFO OBSERVERT I CORDOBA, ARGENTINA. Sensasjonelt foto tatt.

En gruvearbeider, Luis Ferreyra, bosatt i provinsen Cordoba, var opptatt med forsøk på å fotografere en kolibri som fløy mellom løvverket i nærheten av Los Molinosdammen i Calamichita.

Plutselig dukket et UFO frem i søkeren. Mannen hadde åndsnærværelse nok til øyeblikkelig å trykke på utløseren, og dette fotoet er kanskje det beste som er tatt, og det mest verdifulle som dokument betraktet siden disse merkelige forekomstene begynte å bli registrert rundt om i verden.

Det underlige "sammentreffet" skjedde den 5. mai 1979, men Ferreyra overleverte negativene til aftenavisen "Cordoba" først den 21. mai samme år. Avisen behandlet nyheten på en særdeles tilforlatelig måte i sin karakteristikk av luftfartøyet, som ble omtalt som et mulig besøk fra verdensrommet.

Ferreyra fortalte at han ca. kl. 03,00 om ettermiddagen den 5. mai, med et Minolta kamera, utstyrt med 500 mm-linse, forsøkte å følge den hurtige sik-sak flukten til en kolibri mot solen, da plutselig og uventet et UFO kom frem i synsfeltet.

Uten å nøle tok han flere fotos, skjønt han måtte medgi at tilsynkomsten av UFOet gjorde ham nervøs. "Jeg kan ikke anslå høyden som det mystiske objektet fløy i. Det hadde en metallisk farge og liknet en hatt. Plutselig hullet det over slik at det dannet en vinkel på 45 grader i forhold til bakken, og forsvant uten en lyd i rommet. Det var det hele", fortalte Ferreyra. Ved å ta kontakt med noen studenter om dette fenomen som menneskeheten står spørrende overfor, uttaler de at etter det de kan finne ut av fotografiet, er det ekte, og de mener at en kan se bort fra all mistanke om lurei, skjønt det vil bli nødvendig å studere negativene nærmere.....

En detaljert undersøkelse av den gjenstanden som er fotografert i Los Molinos-demningen, viser to små åpninger over den ytre kant av vingen, samt en annen - s i r k e l r u n d åpning i b u n n e n. Hva formen angår, liknet farkosten en hatt som syntes å være laget av et ugjennomsiktig materiale.

Ved dette nye bevis antar diskusjonen om besøk fra det ytre rom enda større omfang og fascinerende styrke. Det spørsmål som tvinger seg frem er: Hva er UFOene ute etter på den argentinske himmel? En av hypotesene som allerede er nevnt, er den særegne geografiske posisjon vårt land har, langt fra steder hvor en atomkatastrofe kunne skje. Men, mens gjetningene florerer, er de bemerkelsesverdige fotografiene og deres kvalitet, veltalende i seg selv, like mye som historien om en mann som ønsket å fange en kolibri i linsen, og som sluttet med å kapre en flygende tallerken.

Fra The MUFON UFO JOURNAL (november 1979)

overs: Anton Lidstrøm.

U F O RAMA
Norsk UFO Center

Tilbyr deg en utsekt
samling UFO-materiale

Du kan velge blant to samlinger.

SAMLING I:

Diverse klassiske UFO-bilder m/ utførlig tekst.
Bildene er virkelig noe å vise frem, og består av

- 5 i sort/hvitt, størrelse 15 x 24 cm
- 1 i farge størrelse 9 x 13 cm
- 1 i farge størrelse 13 x 18 cm

Alle bildene er kopiert på fotopapir.

Dessuten hefte om aktuelle norske UFO-saker fra 70-årene,
med bilder.

NUFOC klebemerke + div.

Pris m/ porto kr. 90,- + evt. oppkravsgebyr.

SAMLING II:

Diverse klassiske UFO-bilder m/ utførlig tekst.
Bildene har høy kvalitet, og omfatter:

- 4 i sort/hvitt, størrelse 15 x 24 cm
- 1 i sort/hvitt, størrelse 21 x 26 cm
- 2 i farger størrelse 9 x 13 cm

Alle bildene er kopiert på fotopapir.

Heftet om avtrykkene ved Namsen-fjorden (med bilder).

NUFOC klebemerke + div.

Pris m/ porto kr. 70,- + evt. oppkravsgebyr.

BEGGE SAMLINGENE som selvfølgelig inneholder forskjellig
materiale, kan fås til kr. 150,- (m/ porto) + evt. oppkr.

UFO FARGEPOSTER

En riktig godbit!

Paul Villas mest kjente UFO-bilde i fargetrykk, størrelse
30 x 40 cm.

Pris m/ porto kr. 20,- + evt. oppkravsgebyr.

Ved kjøp av flere (gaver til slekt og venner), koster de
øvrige kr. 15,- pr. stk.

Bestillingsadresse: UFO RAMA/ boks 14/ 3133 Duken.

Postgiro: 3 24 37 30.

